

A SZÍNműVÉSZETI VETÉLKEDŐ MARGÓJÁRA

BÍRÁLAT ALATT A BÍRÁLÓBIZOTTSÁG

Tudtommal szinte a megnyitó napjáig ismeretlen volt a zsűri összetétele. Nagyon nehezen, de sikerült egy tisztelt bírálóbizottságot összetoborozni. A bizottságot hárman alkották:

– **Virág Mihály** renderő, a gimnázium rangidős, színművészett előadó pedagógusa,

– **Giricz Attila**, fiatal színész, valamint **Soltis Lajos**, az a Művészeti Akadémia tanára és egyben a zsűri teljhatalmú főnöke. A „rögtönítélő” bíróság (értsd zsűri) munkájával kevesen voltak elégedettek, mind a nézők, mind a KMV-n résztvevők soraiból. Felrótták neki a többi között a flegma magatartást.

Virág tanár úr játszotta a védőügyvédet, mivel minden darabot dicsért. A nagyobb hibákra rámutatott, de mint mondta, ezek könnyen kiküszöbölhetőek. Nagy hibája a tanár úrnak a sok mellébeszélés, a régmúlt felidézése és elemzése. Ez nagyon „nosztalgikussá” tette a hangulatot.

Giricz Attila az ilyen munkába még nem tanult bele igazán, de talán majd a következő KMV-ig több tapasztalatot szerez. Mint a zsűri legfiatalabb tagjától, tőle elvártam volna, hogy az ifjúság szemszögéből bírálja a műveket. Ritkán tett eleget az elvárásnak.

Soltis Lajos bizonyult a „legellenzékibbnek”, de a közönség soraiban akadt neki is „ellenzéke”, amellyel kemény vitákat volt kénytelen folytatni. Sajnos, sokan úgy vélték, hogy ami nem a „főnök” szájja szerint készült, azt kiköpte és szétaposta. Soltis Lajos úr lelkiállaga rendezetlen, ami sajnos kihatással volt a magatartására, a bírálatára. Az egyik percben tagadta, hogy a látott előadás bármilyen érzelmet váltott volna ki belőle, viszont pár perccel később elszólta magát, hogy mégis érzett valamit (lásd: Trágyaözön). Függetlenül a zsűri és a közönség néha merőben ellentétes véleményétől, úgy gondolom, hogy végül mégiscsak igazságos döntés született: a győztes a **Halál álma** c. darab.

IDEGENBŐL

Sokat gondolkodtam az előadáson és a bírálatokon. Az előadás után bennem félelem maradt. Hogy miért? Hát épp azért, mert a művészetet feketében ábrázolták. Lehetett volna fehéren is, hiszen szerintem az is elidegenítő. De ha már színlelemzésnél tartunk, akkor figyelembe kellene venni, hogy ha fehéret keverek más színnel, világos szín marad. Ha viszont feketét keverek más színnel, mindenképpen sötét színt kapunk. És még azért „is” a fekete, mert az a halál színe. Sajnos, a művészet itt nálunk, Vajdaság területén majdnem halott.

Megmaradt bennem a darab monotonitása. Hisz hűen tükrözi mindennapjaink szürkeségét és az ember elveszettségét. Éreztem a „hidegséget” férj és feleség közt, ami jellemző napjainkban is. Soltis úr szerint jóval több fényre lett volna szükség. Szerintem a fények elég jók voltak. Abban egyetértek, hogy a beszéd elveszett a színpadon és némileg rontott az összbenyomáson.

Az, hogy a zsűrinek az előadás nem tetszett, nem lényeges. Fő, hogy a közönség értette és értékelte. Különben is, sokunknak más az ízlése. De gustibus non est disputandum.

TISZTELETTEL

Benedek Csaba

